

ρία, ὥστε ἡδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ μεγαλύτερον τοῦ ὑπάρχοντος νῦν ἀριθμόν· με τοῦτον δὲ συμφωνεῖ καὶ ὁ Γεωργιέντης ἀναφέρων χωρία ἔχοντα πλέον τῶν 100 οἰκιῶν. Ἀπ' ἐναντίας ὁ Τουρνεφόρτιος λέγει τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων μὴ ὑπερβαίνοντα τοὺς χιλίους· ἀναφέρει δὲ δύο μὲν χωρία ἔχοντα ἀνὰ 100 οἰκίας, τὴν Μουζάραν καὶ Παράμερην, τὰ δὲ ἄλλα μικρότατα· οἷα, ἡ Ἀρετοῦσα ἔχουσα μόνον πέντε, Πλουμάρα τρεῖς, Νέα δύο, Πέροδικα τέσσαρας, Ὁξω πέντε, καὶ Λαγκαδία ἐπτὰ. Ὡστε φαίνεται αἱ κάτοικοι καλοῦσι χωρίον πᾶν μέρος ἐνθα ὑπάρχουν πλέον τῶν δύο οἰκιῶν ἢ μᾶλλον καλυψῶν.

Τὸ ἐμπόριον τῶν κατοίκων συνίσταται εἰς ἐξαγωγὴν ξυλικῆς καὶ ἀνθράκων ἅτινα φέρουν εἰς Χίον, Ν. Ἐφeson καὶ Σάμον. Τὸ δὲ ναυτικόν της, ἂν καὶ πρό τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, κημοῖρει καλῶν τινων πλοίων, σήμερον συγκροτεῖται ἀπὸ πλοιάρια μικρᾶς χωρητικότητος. Εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰκαρίας ἀναφέρει ὁ Γεωργιέντης ὅτι ὑπάρχουν τὰ ὠραιότερα ὀστράκα τῆς Μεσογείου. Ἡ ἀμάθεια τῶν κατοίκων εἶναι ἴση τῆς πενίας των, καὶ τοῦτο εὐχαριστεῖ αὐτοὺς, ἄλλως τε εἰσὶν ὑγειέστατοι ἕνεκα τῆς εὐκρασίας τοῦ ἀέρος καὶ τῆς σκληραγωγίας των, καὶ δὲν εἶναι σπάνιον νὰ εὕρῃ τις ἐργαζομένους πολλοὺς τῶν κατοίκων ὑπερβάντας τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἡλικίας των ἔτος. Ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ πορισθῶμεν ὅτι ἐκεῖνοι ἐγγίξουσιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς, ὅσων αἱ ἐπιθυμίαι περιορίζονται εἰς στενώτατον κύκλον.

A. I. Σ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ.

L'homme heureux change peu de place
et il en tient peu.

Fontenelle.

Τρεῖς ψυχαὶ ὅμοιαι ἀλλήλων κατέρχοντο εἰς τὸ γήινον σκήνωμά των, μολονότι δὲ ἐξέρχοντο ἐκ τῆς αὐτῆς τοῦ οὐρανοῦ πύλης ἵνα ἐκεῖ ἐπανακάμψωσιν, ἀλλοίαν ἐκάστη ἡκολούθει ὁδόν.

Παρὰ τὴν κοιτίδα ἐνὸς νεογεννήτου βρέφους νεαρά τις μήτηρ καθημένη, ἀπλήστως ἐθεᾶτο τὸ τέκνον της. — Ὑψις, ἐφαίνετο λέγον τὸ ζωηρόν βλέμμα της, εἶθε ὑπὸ τὴν κραταῖαν αἰγίδα σου

αὐξανόμενος ὁ υἱός μου, καταστῇ εὐτυχής, γένόμενος πλούσιος καὶ ἀπολαύων ἀπείρων τιμῶν καὶ δόξης.

Ἀλλὰ δὲ τις ὠχρὰ καὶ ἀσθενοῦσα μήτηρ ἐναγκαλιζομένη τὸ βρέφος της ὁμοίως ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν Θεόν, λέγουσα.

— Δὲν δύναμαι, εἰμὴ νὰ τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ σὺ ὁ καθιστῶν τὸ ἀσθενὲς δεινὸν ἄλλιον ἰσχυρὸν δρῶν, κατέστησεν τὸν υἱόν μου ἐνδοξότερον τῶν περικυκλούντων αὐτόν.

ὑπὲρ τοῦ τρίτου βρέφους οὐδεὶς ἐδεχθῇ, καθότι ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον ἀπώλεσε τὴν μητέρα του. Ὁ Θεὸς ὁ εἰσακούων τὰς δεήσεις, ὅσον καὶ ἂν αὐταὶ ὧσι ταπειναί, εἰσήκουσε τὰς δεήσεις τῶν δύο μητέρων, καὶ τὸ μὲν ἐν τῶν δύο τέκνων ἔζη καὶ ἀνεπτύσσετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς δόξης, εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἔδωκε τὴν ζωηρότητα μεγάλου πνεύματος. Ἀλλ' ἂν ἀκούῃ τὰς δεήσεις τῆς μητρὸς, χάριν τῆς στοργῆς της, καὶ τοῦ νηπίου, χάριν τῆς ἀθωότητός του, ἀκούει προσέτι καὶ τὰς τῶν ὀρφανῶν τῶν ἀνευ ὑποστηρίξεως ἢ ὁδηγοῦ μενόντων εἰς τὸν λαβύρινθον τοῦ κόσμου τούτου. Διὸ ἔλαβε συμπάθειαν διὰ τὴν τρίτην ταύτην ψυχὴν καὶ ἐξελέξατο αὐτῇ ἐν στάδιον.

Εἰσῆλθον ὅθεν τὰ τρία αὐτὰ βρέφη εἰς τὸν κόσμον διὰ διαφόρων καὶ λίαν μεμακρυσμένων ὁδῶν.

Τούτων τὸ μὲν πρῶτον ἔζη οὐδαμῶς αἰσθανθὲν τὸ ψύχος ἢ τὴν θερμότητα, τὴν πείναν ἢ τὸν κόπον· ἀνευ τέλους οὐδεμιᾶς λύπης ἢ ὀδύνης ἐκ τῶν παραττοισῶν συνήθως τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ὑπαρξὶς του ὁμοιάζε με τὴν τῶν κεκλεισμένων ἐν τοῖς ἀνθοκομείοις ἀνθέων, διότι ἡ καρδία του ἦτον ἀνίσχυρος παντὸς αἰσθήματος.

— Δὲν εἶσαι εὐτυχής υἱέ μου, τὸν ἡρώτησεν ἡ μήτηρ του, ἀπολαμβάνων πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖς;

Οὗτος δὲ ῥίπτων βλέμμα περιφρονήσεως εἰς τὸν περικυκλούντα αὐτὸν τύπον, καὶ ἀναμετρῶν τὸ κακὸν τῆς ψυχῆς του ἀπήντα.

— Πόσον μῆτερ μου βαρύνομαι τὴν ζωὴν!

Τὸ δὲ δεύτερον ἔζη, ὅτε μὲν βεβουθισμένον εἰς θλιβεράν μελαγχολίαν ὅτε δὲ μειδιῶν ὡς ἡ πρωῒνὴ τοῦ ἡλίου ἀκτίς, σήμερον ψάλλον ἐπὶ τῆς κιθάρας του τῆς νεότητος τὰ κάλλη καὶ τὸν ἔρωτα, αὐριον δὲ κλαῖον μετ' ἀπελπισίας τὴν ζωὴν καὶ τὰ φαντασιώδη δεινὰ του.

— Οἶμοι! ἐτκέπτετο ἡ μήτηρ του, τί ἐζήτησα!...

Τὸ τρίτον δὲν ἐγνώρισεν οὔτε τῆς ἀπολαύσεως

τὴν ἀηδίαν, οὔτε τοῦ πνεύματος τὰς ἡδονικότητας· ὑπέφερεν ἐν ὑπομονῇ καὶ καρτερίᾳ τὴν πείναν, τὴν δίψαν, τὸ ψύχος καὶ τὸν κόπον, διότι ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ ἕν θεῖον δῶρον, τὴν ἐσωτερικὴν εὐχαρίστησιν.

Ὅτι ἐν τούτοις ὁ κόπος χωρίζει, συνενώνει ὁ οὐρανός. Αἱ δύο μητέρες συνηντήθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ αὐτὸς Ἀγγελὸς τῆς ἀγάπης τὰς ἐκάλυψε ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ, ἐκεῖθεν δὲ ἀμρότεροι ἐσκόπουν καὶ κατεμέτρουν μὲ βλέμμα ἀνήτυχον τὰς θελήσεις καὶ ἐπιθυμίας τῶν ἐπὶ γῆς φιλτάτων τῶν.

Ἡ πρώτη τούτων ἐνεπλήσθη φόβου, βλέπουσα τὴν ἀκηδίαν ἣτις κατηνάλισκε τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ διεννοεῖτο σκεπτομένη τί ὁ υἱός τῆς ἠδύνατο νὰ ᾔηται καὶ τί ἦτο.

Ἡ δευτέρα πρὸ πολλοῦ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ εὐτυχία ἦτο μακρὰν τοῦ υἱοῦ τῆς, ἀλλ' ἔφριξε προβλέπουσα τὰ ἀποτελέσματα ἅτινα ἔμελλε νὰ παράξῃ τὸ σκεπτικὸν πνεῦμα τοῦ καὶ ἡ συνεχὴς πάλιν τῆς ψυχῆς τοῦ.

Ἀμρότεροι αἱ μητέρες ἐκ συμφώνου ἀνέκραξαν.

— Τί ἐπράξαμεν !

Ὁ Ἀγγελὸς τὰς ἤκουσε καὶ ἀπήντησε :

Πόσον ὑπέρβατε μάταια νομίσασαι ὅτι ἡ εὐτυχία ἀπαντᾷται εἰς τὰ πλούτη, ἡ ἡσυχία εἰς τὴν ἀκηδίαν.

— Τότε, ἠρώτησαν αἱ μητέρες, ποῦ εἶναι ἡ εὐτυχία ;

Ὁ Ἀγγελὸς ταῖς ἔδειξεν ἄνθρωπον τινα κύπτοντα πρὸς τὴν γῆν ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ ὁποίου ἔρρεον θρόμβοι ἰδρώτους, ἀλλ' ὅστις ἔψαλλεν ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ Θεὸς ἔμελλε νὰ εὐλογῇ τὸς κόπους τοῦ, καὶ ὅτι οἱ σπόροι οὗς ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν γῆν ἔμελλον νὰ θρέψωσι τὴν οἰκογένειάν τοῦ.

Ἐπομένως ἀπακλύπτων τὴν καρδίαν τοῦ θνητοῦ τούτου, ἦν ἀστὴρ φωταυγῆς ἐκάλυπτε, ἐφάνησαν ἐγκεχαρᾶσθαι αἱ δύο αὗται λέξεις : ΕΡΓΑΣΙΑ, ΠΙΣΤΙΣ.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο τὸ ὀρφανὸν ἐκεῖνο βρέφος, ἡ ἐγκαταλειμμένη ἐκείνη ὑπαρξίς ἦν ἡ θεῖα Πρόνοια ἐπρόβλεψε μὲ ἐν τῆς μόνον μεριδίᾳ.

Α. Ι. Σ. (Σάμιος).

ΑΙ ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΙ.

ΠΡΟΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑΞΕΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΡΑΦΟΝΤΟΣ.

— Αἱ τρομεραὶ εὐδαιμονίαι ! τί ἐννοεῖτε, κύριε ;
— Ἐννοῶ ὅτι ὑπάρχουσιν εὐδαιμονίαι τρομεραί.

— Ἀλλὰ εἰσθε παράδοξος.

— Εἶθε. Ζῶμεν εἰς αἰῶνα καθ' ὃν ἡ παραδοξολογία εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, μάρτυς ὁ φίλος μου Θ, ὅστις διὰ τῶν παραδοξολογιῶν τοῦ κατέστη δημοτικώτατος. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν παραδοξολογῶ καὶ ἂν μοι χαρίσῃτε ὀλίγων στιγμῶν ἀκρόασιν, θέλω σᾶς ἀποδείξει ἡλίου φαεινότερον ὅτι ὑπάρχουσιν εὐδαιμονίαι τρομερώταται.

— Σᾶς ἀκούω.

— Ἐν πρώτοις σᾶς ἀναφέρω τὴν κορυφαίαν τῶν καθ' ἡμᾶς εὐδαιμονιῶν. Ἡ εὐδαιμονία αὕτη ἣτις κατ' ἐμὲ εἶναι τρομερώτατη καλεῖται

ΝΕΟΤΗΣ.

Αὐτὴν ἐξέμνησαν οἱ ποιηταὶ ἀπάντων τῶν ἐθνῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, αὐτὴν θέλουσι παρωδεῖ πάντες ἐνὸς αἰῶνος ὑπάρχουσιν ὁμοιοκαταληξίαι διὰ τὴν ποιήσιν καὶ ποίησις διὰ τὰς ὁμοιοκαταληξίας. *Ἡ μέθη τῆς νεότητος. Αἱ ὥραιαι ἀλλὰ βραχεῖαι ἡμέραι* κτλ.

Καὶ ὁμοῦς ! . .

Ἀκούσατε :

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νέος ; — Αὐτός ; ᾧ ! δὲν εἶναι τίποτε. Κράμα οἰήσεως καὶ ἐπιπολαιότητος ὡς πάντες οἱ νέοι.

— Φίλε κύριε Α, εἰσθε νέος, ὡς ἐκ τούτου δὲν μεταχειρίζομαι φιλοφρονήσεις μὲ ὑμᾶς. Κάμετέ με τὴν χάριν νὰ μοι ἀγοράσῃτε ἕν ζευγὸς χειροκτίων ἀπὸ τῆς κυρίας Λιζιέ, διότι ἐγὼ σπανίως ἐξέρχομαι τοῦ οἴκου μου.

— Φίλτατέ μου Α, προμηνύεται βροχὴ, κάμετέ με τὴν χάριν νὰ φροντίσῃτε περὶ μιᾶς ἀμάξης ὅπως ἐπιστρέψωσιν αἱ κυρίαι εἰς τὴν οἰκίαν· θὰ κουρασθῇτε ὀλίγον, ἀλλὰ μόνον ἕως ὅτου εὔρητε τὴν ἀμαξάν, διότι ἐπιστρέφετε ἐν αὐτῇ. Ἐπειτα εἰσθε νέος καὶ αἱ νέοι δὲν κουράζονται, μάλιστα ὅταν πρόκηται νὰ ὑποχρεώσωσι κυρίας.

— Κάμνει τρομερὸν ψύχος ! Ἡ μικρά μας Ἑλπινίκη θὰ κρυώσῃ ἕως οὗ φθάσωμεν εἰς τὴν